

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 484/2014
10.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиле Д.Р. из Ч., чији је пуномоћник И.Ћ., адвокат из Ч., против тужене Специјалне болнице за гинекологију М. из Ч., чији је пуномоћник Ј.М., адвокат из Ч., ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2061/13 од 04.02.2014. године, у седници већа од 10.12.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Делимично се УСВАЈА ревизија тужене, **ПРЕИНАЧУЈУ СЕ** пресуда Основног суда у Чачку П1 бр. 517/12 од 04.04.2013. године у делу којим је одлучено о распоређивању тужиле на послове медицинске сестре, и пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2061/13 од 04.02.2014. године, у делу којим је потврђен наведени део првостепене пресуде, тако што се одбија као неоснован тужбени захтев тужиле Д.Р., да се обавезе тужена Специјална болница за гинекологију М. из Ч., да тужилу распореди на послове медицинске сестре са средњом стручном спремом.

II У преосталом делу, ревизија тужене **ОДБИЈА СЕ** као неоснована.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку П1 бр. 517/12 од 04.04.2013. године, ставом првим изреке поништено је решење тужене од 20.05.2010. године којим је тужилу престао радни однос и тужена је обавезана да тужилу врати на рад, и распореди на послове медицинске сестре са средњом стручном спремом и призна јој сва права из радног односа. Ставом другим изреке тужена је обавезана да тужилу накнади парничне трошкове у износу од 159.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2061/13 од 04.02.2014. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке. Ставом другим изреке укинута је решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде и у том делу предмет је враћен истом суду на поновни поступак.

Против другостепене пресуде у ставу првом изреке, тужена је благовремено преко пуномоћника изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11) који се примењује по основу члана 506. став 2. тог закона и утврдио да је ревизија тужене неоснована, осим у делу који се односи на распоређивање тужиље.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом се неосновано указује на битну повреду поступка из члана 374. став 1. учињену пред другостепеним судом, а због битне повреде поступка из става 2. тачка 12. тог члана ревизија се не може изјавити, у смислу члана 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је код тужене била у радном односу као медицинска сестра, до доношења решења од 13.07.2007. године када јој је престао радни однос. Правноснажном пресудом Општинског суда у Чачку П 689/10 од 26.05.2009. године поништено је као незаконито решење о престанку радног односа и туженој је наложено да тужиљу врати на рад. Тужена је са тужиљом закључила Уговор о раду 10.05.2010. године, за обављање послова медицинске сестре. Дана 20.05.2010. године тужена је донела побијано решење којим је тужиљи отказан уговор о раду због престанка потребе за обављањем послова на којима је радила. У решењу је наведено да према Правилнику о организацији и систематизацији послова тужене од 22.02.2008. године, због смањеног обима посла и технолошких и организационих промена, један запослени на пословима медицинске сестре је вишак. У побијаном решењу, констатовано је да је, приликом одлучивања за чијим ће радом престати потреба, примењен критеријум однос према раду, и закључено је да тужилца у односу на остале медицинске сестре нема адекватан однос према раду. У односу на тужиљу, овај критеријум је оцењен не само на основу њеног рада од реинтеграције до доношења побијаног решења, већ и у периоду који је претходио доношењу претходног решења којим је тужиљи отказан уговор о раду. У моменту доношења побијаног решења, код тужене није било технолошких или организационих промена, већ су се те промене десиле у ранијем периоду, пре доношења Правилника о систематизацији радних места тужене од 22.02.2008. године, којим је измењена дотадашња систематизација радних места.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у нижестепеним пресудама примењено материјално право када је поништено као незаконито решење тужене од 20.05.2010. године којим је тужиљи отказан уговор о раду и тужена обавезана да тужиљу врати на рад.

Наиме, тужена није доказала постојање оправданих разлога да се тужиљи откаже уговор о раду као технолошком вишку, у смислу члана 179. тачка 9. тада важећег Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, 61/05, 54/09), односно да су наступиле технолошке, економске или организационе промене због којих је престала потреба за радом тужиље, већ је утврђено да је до

организационих промена код тужене дошло у претходном периоду, па је Правилником о организацији и систематизацији од 22.02.2008. године измењена ранија систематизација радних места. Такође, тужена приликом оцене тужилиног рада применом критеријума односа према раду, није могла оцењивати ранији период пре доношења првог решења којим је тужили отказан уговор о раду 13.07.2007. године. Након реинтеграције код тужене по основу правноснажне пресуде, тужила је пре доношења побијаног решења у радном односу била само 10 дана, за који период је утврђено да фактички није била укључена у процес рада, јер јој тужена није поверила вршење било каквих послова. С обзиром на наведено, побијано решење о отказу уговора о раду је незаконито, јер нису испуњени услови из члана 179. тачка 9. Закона о раду, па је тужена у обавези да тужилу врати на рад, у смислу члана 191. став 1. тог закона.

Међутим, ревизијом се основано указује да је у нижестепеним пресудама погрешно примењено материјално право када је тужена обавезана да тужилу распореди на послове медицинске сестре са средњом стручном спремом. Наиме, према одредбама тада важећег Закона о раду, распоређивање запосленог везано је за закључивање уговора о раду, односно за измену тог уговора, када потребе процеса и организације рада условљавају премештај запосленог на други посао. Будући да суд не врши распоређивање запослених, не може ни одредити њихово враћање на раније, односно одговарајуће послове, после поништаја одлуке о престанку радног односа већ само о враћању на рад, односно у радни однос. Стога су у овом делу нижестепене пресуде преиначене и тужбени захтев тужиле за распоређивање одбијен је као неоснован.

Из наведених разлога Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу чл. 414. став 1. и 416. став 1. ЗПП.

**Председник већа-судија
Снежана Андрејевић,с.р.**